

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)6
Г83

СКАРБИ: молодіжна серія
Серія заснована 2015 року

Обкладинка та ілюстрації
Оксани Мазур

Гриді́н, Сергі́й

Г83 Федько, прибулець з Інтернету : повість /
Сергі́й Гриді́н. — К. : Знання, 2020. — 111 с. —
(Скарби: молодіжна серія).

ISBN 978-617-07-0237-1 (серія)
ISBN 978-617-07-0783-3

Життя без пригод — нудне і нецікаве. А якщо
пригоди тобі влаштовує комп'ютерний вірус, чекати
можна чого завгодно. Карколомні підземні перегони,
втеча від піратів, знайомство з тубільцями, які
поклоняються жахливому водяному чудовиську
Маюмбі, — про все це читайте у повісті “Федько,
прибулець з Інтернету” сучасного українського
письменника Сергія Гридіна. Це перша історія із
серії книг про збитошного й водночас милого
комп'ютерного віруса та його друзів Біленького
і Професора.

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)6

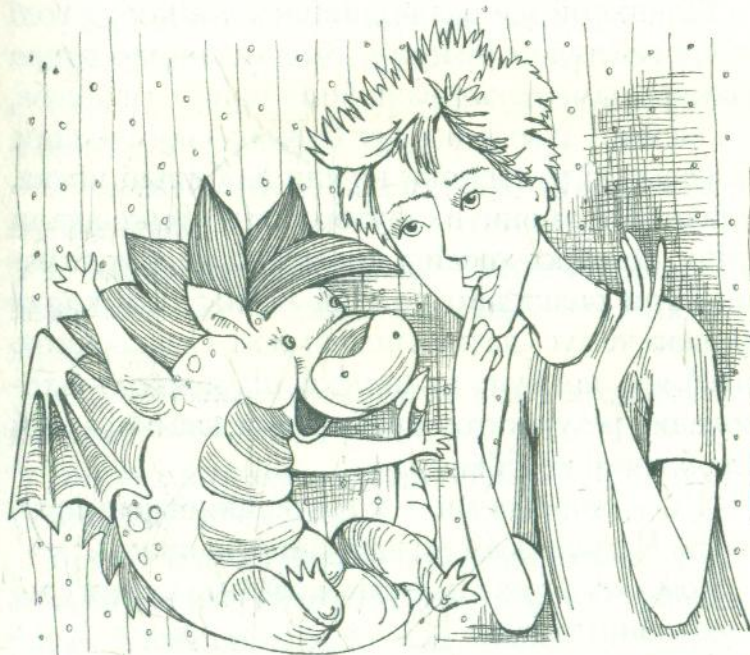
ISBN 978-617-07-0237-1
(серія)

ISBN 978-617-07-0783-3

© Сергі́й Гриді́н, 2011–2020
© Видавництво “Знання”,
майнові права, 2020

РОЗДІЛ 1

В одному невеличкому містечку жив собі
серйозний хлопчак досить поважного (як він сам
вважав) віку. А було йому не мало не багато — аж
дев'ять років, і називався він Сашко. Друзі ж кли-
кали його Біленьким, тому що він мав м'яке хви-
лясте біляве волосся, яке дуже не любив. А ще як
мама “гарно” зачесе після ванни! Сашко ховався
у коридорі й куйовдив собі прилизаний чубчик,
щоб надати йому “нормального” вигляду.

Отже, лежав цей самий Сашко на ліжку і з сумом поглядав у вікно. А сумувати було чого: сьогодні надійшов останній день зимових канікул, і завтра треба йти до школи. І хоч Сашко дуже скучив за своїми друзями-однокурсниками та розумів, що вчитися треба (бо інакше, як каже тато, будеш усе життя коровам хвосту крутити), веселіше від цього не ставало!

Так добре на канікулах! Хочеш — дивишся телевизор, хочеш — спиш до обіду. Батьки на роботі, приходять аж увечері, своєму великому і розумному синові довіряють на всі сто, а тому можна займатися чим душа забажає! А завтра — зась. Знову уроки, виховні години, додаткові заняття! Е-е-е-х!

Біленький ще раз подивився у вікно, а тоді обвів поглядом кімнату. Він згадав, що вчора ввечері мама наказувала йому прибрати у себе, та, на його думку, все тут було на своїх місцях. Боксерські рукавички висіли на бильці ліжка, плакати знаменитих футболістів прикрашали стіну, компакт-диски з новими та не дуже іграми були розкидані по всій кімнаті, розкрита книжка чомусь лежала під кріслом. Сашко ногою згріб усе, що було на підлозі, під ліжко і, задоволений результатом прибирання, ввімкнув свій улюблений комп'ютер.

“Ех, — подумав він, — хоч в останній день натішусь! Награюсь аж до наступних канікул”.

Комп'ютер тихенько загув, завантажуючи свої електронні мізки.

Біленький ставився до свого помічника якось навіть по-братерськи, як до живої людини. Хлопчик часом розмовляв з ним, коли нікого не було вдома, а дуже хотілося з кимось погомоніти. Він називав його ласкаво “моя Залізяка”. Комп'ютер у відповідь мовчав, підморгував лампочками та відсвічував монітором. Але все одно Сашкові було вже не так самотньо!

— Пограю трохи у футбол, — вирішив хлопчик, — а потім поїм. Що там мама смачненького приготувала?

Біленький підвівся зі стільця і пішов на кухню оглянути “фронт робіт”. Він відкрив холодильник, узяв шматок ковбаси і знову подався до кімнати.

— Ой-ой-ой-ой! — почув він голосне волення.

Сашко здригнувся, ковбаса ледь не стала йому поперек горла. Він обережно прочинив двері й зазирнув у щілинку.

У кімнаті не було нікого, а дивний звук ішов від Залізяки.

— Щось із комп'ютером, — подумав хлопчик і навшпиньках наблизився до столу, де стояв його вірний друг.

— Ой-ой-ой! — знову почулося з-за системного блоку.

“Видно, звукова карта глючить”, — подумав Біленький.

Він знав дуже багато мудрих комп'ютерних слів. По-перше, його тато працював на серйозній фірмі й займався дуже важливою роботою —

“писав” програми, як він сам казав, для якоїсь великої контори. По-друге, Сашко любив ходити на додаткові заняття з інформатики, які в них у школі проводила молоденька симпатична Галина Петрівна.

Підійшовши ближче, хлопчина злякано заглянув за стіл і відсахнувся! На нього дивились очі якогось дивного створіння. Це було щось середнє між великим черв'яком та поросятком. Істота мала чотири коротенькі лапки, маленький хвостик, велику голову, схожу на драконячу, але з поросячим рильцем. Спина в неї була різнокольорова, причому ці кольори щосекунди змінювались.

— Ой, де це я?! Що зі мною?! — кричало створіння, лежачи на спині та розмахуючи лапками. — Мамо, куди це мене занесло?! Знову всіма покинутий і забутий, знову на чужині, у вигнанні. Ой же ж я бідний, ой же ж нещасний!

Незважаючи на переляк, Сашкові стало смішно.

“А він наче симпатичний, хоч і галасливий”, — подумав хлопчик.

Він узяв із пенала добре нагострений олівець і штрикнув страховисько в бік.

— Ти чого штрикаєшся? — закричало створіння, набравши загрозливої фіолетової барви. — Тобі хто на це право дав? Таке велике одоробло виросло — і на маленьких олівця піднімає! Та ти знаєш, з ким маєш справу?

Чудовисько надулось, як куля. Щоки в нього стали великі-превеликі. Здавалося, воно ось-ось

лусне і зафарбує всі стіни у фіолетовий колір. Сашко аж відступив про всяк випадок!

— А я оце якраз і хотів дізнатися: хто ти? А то лежиш тут на моєму столі, кричиш! Тобі на це теж ніхто права не давав.

Хлопчик намагався говорити строго — так мама розмовляла з ним, коли він (дуже-дуже рідко!) приносив зі школи погану оцінку.

Чудовисько набрало салатого відтінку, трохи здулось і вилупило на Біленького великі булькаті очі.

— Я... я... — якось уже знічено прошепотіло воно, — я страшний комп'ютерний вірус, і ти маєш мене боятися.

На заняттях Галина Петрівна говорила про віруси, і Біленький знав, що вони дійсно можуть бути небезпечні для Залізяки. Тому тато завжди вчив його перевіряти мізки комп'ютера за допомогою антивірусних програм.

— Ах ти ж, заразюко! — скрикнув Сашко, і рука його мимоволі потягнулась до тенісної ракетки, яка так доречно чомусь опинилась на столі, біля монітора. — Я ж тобі зараз такого чосу дам — забудеш, як шкодити. Млинець із тебе зроблю!

Створіння враз пожовтіло і заскиглило:

— Ой не бийте мене, ой не бийте! Та я ж більше не буду нікого зобиджати. Я ж від природи хороший! А як не бити, то стаю ще ліпший.

Від сміху рука хлопчика опустилася.

— Та звідки ти таке взялося? Як тебе хоч звати?

Чудовисько трохи заспокоїлось, порожевіло і розповіло свою історію.

Колись він дійсно був звичайним собі комп'ютерним вірусом, яких тисячі живуть у всесвітній мережі Інтернет. Але якось, потрапивши під дію однієї недоробленої антивірусної програми, він набув здатності виходити з віртуального світу.

О-о-о! Це було чудово. Вночі, коли господарі комп'ютерів уже спали, він тихенько вилазив на білий світ і літав містами та селами, горами та лісами. Так-так, саме літав! У нього є маленькі крильця, які з'являються, коли він покидає Всесвітню павутину.

Саме завдяки Інтернету Вірус міг потрапити в будь-який куточок земної кулі. Тому подорожував він багато, бачив безліч чудових місць. Але всі користувачі боялись його й намагалися вижити зі свого комп'ютера, тож йому весь час доводилося кудись тікати. Як його звать — він не знає. У кожній країні його називали по-іншому, здебільшого не дуже хорошими словами, які при дітях і говорити не можна. А проте після пам'ятної зустрічі з антивірусною програмою Вірус змінився й почав жити по-новому, він тільки зовні лишився такий негарний (хоч це питання теж неоднозначне), а всередині в нього — добра і ніжна душа!

— Ясно, — промовив Сашко вже не так сердито, але ще насторожено. — Що ж з тобою робити? І виганяти шкода, але ж ти Залізяку мені можеш занাপастити!

— Та ніколи, хазяїне! Я ж кажу: нове життя почав, хіба ці чесні очі можуть брехати?

І він знову вилупив свої хитрі-прехитрі очиська.

— Ну добре, — сказав Біленький, — залишайся поки що. А звати я тебе буду Федьком — якийсь ти мені дуже схожий на нашого сусіда з першого під'їзду.

РОЗДІЛ 2

Федько радісно дивився на Сашка і, як песик, вихляв своїм хвостиком:

— Ти не пошкодуєш, хазяїне. Я тобі... та я тобі... все що хочеш тобі зроблю!

— Та нічого я від тебе не хочу! Ти тільки, будь ласка, мого улюбленого Залізяку не чіпай, — промовив хлопчик і відчув, що від усіх цих переживань у нього не на жарт розгулявся апетит — від поглинутого шматочка ковбаси і гадки не лишилося.

Він залишив страховисько на столі й пішов до кухні підживитися. Але тільки-но Біленький нагрів собі супчику й зробив бутерброди зі смачненькою рожевою ковбасою, тієї ж миті біля нього опинився і Федько. Цього разу він був блідо-зелений із синіми плямками й жалібно заглядав Сашкові в очі.

— Та ти, бачу, голодний, — поспівчував хлопчик і простягнув йому шматочок хліба.

— Два тижні не їв і не пив, ніхто нічим не годував, тільки труїли антивірусами та переслідували. Отак і помру, самотній і голодний, на чужині!

— Ну годі вже, годі! Давай тобі бутерброд зроблю з ковбасою.

Сашко відійшов на кілька секунд до холодильника, а коли повернувся до столу, Федько вже доїдав усе, що Біленький наготував для себе. Пичка в нього була задоволена, і в цей момент він дуже скидався на сите домашнє поросятко. Його черевце покоїлося збоку, як окрема істота, очка блаженно блищали, а щоки лисніли від поглинутого.

— Ой, як же ж я втомився, — прошепотів Федько. — Ой яка важка робота — ложку носити до рота...

— Та ж ти навіть і ложки не взяв. Ех ти, вірус нещасний.

— Не встиг! Місяць не їсти — це тобі не двійки зі школи прино...

Зненацька очі у Федька заплющились, і він голосно захропів. Біленький взяв свого нового товариша на руки, заніс до себе в кімнату, поклав